

- [Qui som](#)
- [Contacta](#)
- [Publicitat](#)
- [Avís legal](#)
- [626 863 848 – WhatsApp](#)

- [Notícies](#)
 - [Actualitat](#)
 - [Cultura](#)
 - [Societat](#)
 - [Esports](#)
 - [Entitats](#)
 - [Baix Gaià](#)
- [Opinió](#)
- [Vida Social](#)
- [Entrevistes](#)
- [Reportatges](#)
- [Agenda](#)
- [El CLub](#)

Select Page

Fonxo Blanc: tota una vida a

La docència i mitja a la trinxera política

24 novembre 2020

Entrevista realitzada per **Òscar Ramírez Dolcet**

L'any que va néixer el nostre convidat, Elvis Presley gravava el seu primer disc, moria Frida Kahlo, s'estrenava als cinemes "La ventana indiscreta" i Hemingway rebia el Nobel de Literatura. Era un punt de partida ben cultural en la trajectòria d'una persona, el Fonxo, que ha intentat que la seva vida tingués com a elements indispensables l'aprenentatge, la docència i el servei a les persones.

Professor d'ofici i polític de vocació, Fonxo Blanc és també amant dels castells, articulista, tertulià de ràdio i col·laborador en aquelles causes que considera justes. Ha ensenyat Literatura i Llengua Catalanes a Vilafranca del Penedès fins a la seva jubilació, una etapa educativa que ha combinat amb la seva presència com a regidor, durant cinc mandats que sumats són vint anys, a l'ajuntament d'Altafulla.

L'acte de presentació del llibre de Fonxo Blanc va reunir a molt de públic al Gastrobar Faristol, el passat 9 d'octubre.

Ara, a mode d'inventari emocional i reminiscent, acaba de publicar amb Silva Editorial "Citacions i [e]vocacions. Glossari", on repassa etapes, mira enrere però també als costats. Aquest altafullenc de 66 anys, que va deixar de confessar-se als 14 anys i d'anar a missa als 16, que creu en el federalisme i és feliç amb els matins frescos i amb boira, quan el sol no brilla encara, s'asseu pausat i convençut per respondre les nostres preguntes un cop hem llegit, devorat, gaudit i après amb el seu llibre

De fet, Fonxo, si parlem del perquè d'aquest llibre, caldria citar dos aspectes o motius: perquè el volies fer i perquè l'editor Manolo Rivera t'hi va animar. Com va anar això?

Va sorgir de la proposta del Manolo Rivera, que va quedar prou impressionat per l'estètica de l'edició dels amics de VFP,

quan em vaig jubilar el juny de 2014. El que sí que he anat fent és anar acumulant citacions, i durant dècades; de cara a tenir argumentació, mecanismes de defensa dins un món que més aviat no m'agrada – per cruel, per gregari. L'edició del Manolo supera amb escreix, en tots els sentits – inclusió de portada de Marta Balañà, tipografia i compaginats – el llibre que volia emular – un recull de 30 articles de tants anys al setmanari del Penedès “El 3 de Vuit”. Li estaré agraït sempre, al Manolo. És un llibre d'editor més que d'autor. Sense la seva proposta i diligència ni hi hauria pensat.

Aquest és un llibre ple de saviesa, d'aprenentatges i també un exercici de memòria a les vivències de molts anys. Com diria Michel de Montaigne, saber molt et fa dubtar més?

Algunes certeses tinc, per ser tenaç i mantenir-me a contracorrent. Penso que les he anat desglossant totes i cadascuna mercès al llibre.

Dius, tot parlant de l'alegria, que la convivència que plantejem sempre, ens allibera de les tortures interiors en soledat. A tu et plau més el moment d'abandonament interior o aquell exercici de donar-te als altres que t'ha tocat fer per la teva professió o perquè has estat sempre obert a col·laborar en moltes causes?

Animal social; fins a les últimes conseqüències. De fet, en soledat sempre fantasieges o recordes d'altres i quan llegeixes també evokes a qui vols comentar l'enriquiment. Res de més egoista que viure a gust en soledat.

Una aula de les d'abans.

Què ha significat per a tu la docència? Perquè hi ha fragments en que parles del sacrifici que comporta ser professor però també afirmes que exercir aquest ofici aporta pau i nostàlgia.

Vaig ser feliç com estudiant amb certs professors i per assemblar-m'hi volia esdevenir-ne. També, fonamental, que el català era – i és – una eina d'igualació social – com ho és tota eloqüència – i la bona literatura representa l'obertura més perfecta al coneixement en filosofia, història i psicologia. La vocació de professor estava clara però el decantament per català fou molt circumstancial, fruit de la Transició...

De fet el llibre segueix l'estructura d'una classe: text de referència, comentari per acostar-lo i interiorització autobiogràfica (cadascú la seva).

Vaig renunciar a la crueltat dels exàmens, anant del tot a contracorrent. Aquesta diferència em va fer sofrir molt, mes alhora vaig mantenir les dues proximitats – a les persones de classe amb bona voluntat i talent, al medi ambient històric i social de VFP (el filòleg Milà i Fontanals, el pensador Eugeni d'Ors; al meu mestre Antoni Sabaté Mill).

En alguns textos on esmentes l'educació, la docència, l'ofici de mestre, es nota que d'alguna manera trobes a faltar l'escola d'abans, altres formes de fer i especialment la paciència que tenia molts anys enrere el professorat. És així?

M'agradaria disposar de dos dies de tres horettes cadascun de classes de reforç – per baix i per dalt. Però la participació dels jubilats a temps molt parcial no s'estila als serveis públics.

De fet, el que dic, Òscar és que per la glòria (de l'estil pedagògic "republicà") vaig renunciar al poder acadèmic (promoció, càrrecs directius)...

Et consideres un mestre amb majúscules o minúscules? Com t'agradaria que en parlessin de tu?

Indiscutiblement com un amic; amb als qui vam connectar. No ets pots imaginar com em dol no haver pogut incloure al llibre un mínim d'un centenar d'estudiants "receptius, amatents" amb qui estic tan agraït. Només n'hi ha un quants.

Portada del llibre de Fonxo Blanc.

L'altra vesant professional, i també vocacional en el teu cas, és la política. Has estat regidor a Altafulla durant cinc mandats dels quals, dos a govern i tres a l'oposició. El balanç final és bo? Ho dic perquè en alguns moments, al llibre, parles d'un cert fracàs en aquesta vesant de la teva vida, amb una argumentació negativa tot i la feina feta.

Encara mantinc la participació activa. Ara, els dos darrers resultats van ser un desastre humiliant. I algun projecte restà pendent, però menys que els reeixits. Jo ja sabia que mai seria alcalde perquè al poble tradicional li feia por i el nouvingut no em podia veure com un dels seus. Em faig l'autocrítica que em mereixo: massa mal caràcter, per estressat en haver de compaginar feina i ajuntament; no saber dir que no.

Puc dir que mentre exalcaldes han desaparegut del mapa (no se'ls veu en cap acte) jo encara hi soc i seré, fins que la salut física o mental m'ho permetin. Tinc fusta de tres alcaldes i tres regidors a la família.

Segons tu, els polítics són imprescindibles. Vols dir els polítics amb el perfil actual, allunyats en la majoria de casos de la realitat del poble o, per altra part, dibuixes la figura metafòrica del que haurien de ser? Parles de política local o aquest element de caire insubstituïble és també aquell que tenim a Madrid o a Barcelona?

Els polítics som de fulla caduca (amb revàlida cada 4 anys). De cap manera admeto l'allunyament dels seus votants sinó que en som el reflex dels diferents segments. M'admiren els relleus generacionals en política.

Dins de la classificació que fas dels polítics quan parles d'ells, tu series dels qui han remat amb vent de proa, de popa, cap al repòs?

He hagut de remar en vent de cara, de proa. Sempre; sobretot a Altafulla. Tant és així que he hagut d'estar al govern fora del PSC del qual soc dels fundadors i dels qui pot publicar amb textos propis.

També constates, i queda ben clar, que ets un enamorat dels castells i especialment si els fan els verds, de Vilafranca. Citant-los, parles de les mides, el ritme i la serenor que hauria de tenir tot castell. Creus que, d'alguna manera, un

castell mirat de dalt a baix i com a estructura humana, ve a ser una mena de foto vital? En el sentit que la vida també demana ritme, serenor i unes mides -mesures- que permetin tenir l'equilibri necessari?

Aquestes tres qualitats a més de les quatre més conegudes les aplico per criticar el Procés. Ja que em representa tanta amargura i emprenyament tinc tot el dret a criticar-lo; precisament emprant conceptes de la gran força èpica que més el representa, fins a apropiat-se de les Diades el Procés.

No hi cap èxtasi sexual que hagi superat el col·lectiu d'un castell límit assolit per una colla de la qual et sent part indestriable. Per a la camisa verda, el 4 de deu fm descarregat al Concurs de 2016. Vaig estar tremolant una bona estona.

Placa commemorativa del 14 de novembre de 1999, ubicada la plaça del Pou.

El dia més feliç de la teva vida té forma de castell. Explica'ns-ho.

La Diada amb què celebràvem els 10 anys de la inauguració del monument al pilar de vuit, obra de Martí Royo a la plaça del Pou. Amb els tres castells (el 3 de nou folrat; els gamma extra torre de nou fm descarregada i pilar de vuit fm carregat) la plaça del nostre poble restaurava la seva importància històrica. Per a un romàntic restaurar el millor del passat sempre és un objectiu cobejat i pel qual lluites amb insistència. Hi van actuar amb la colla amfitriona – que estàvem molt justets, de manteniment – les úniques que havien descarregat el pilar (Vila i la Vella), després que hi negociéssim els representants de la colla i jo, com a nou regidor.

Ja tenia un amistat o una familiaritat amb molts dels castellers (sobretot de Vila, al primer any amb camisa) i per això s'hi va ajuntar el patriotisme altafullenc triomfant amb els vincles personals plenament satisfets.

Migdia de diumenge del 14 de novembre de 1999. En l'acte hi van parlar el regidor de deu anys abans, Joan Carrera (UDC) i el gran periodista casteller Isidre Virgili. M'agrada que hi siguem tots els qui aportem.

Hi ha un fragment on, parlant de Déu, argumentes que hem de desplegar-nos sense complexos per conèixer les nostres limitacions i començar a creure en cadascú. Demanes, de certa manera, sinceritat per evitar hipocresies, proximitat per reduir la supèrbia?

Amb franquesa, al fragment que esmento es critica la idea de Déu: tant per semblar-s'hi (ser superior) com per obeir-lo (servilment). Sense dir-ho pensava en Oriol Junqueras, catòlic practicant amb tots els defectes possibles. I també en la família tradicional que vam patir (tant els propis pares que havien de representar el paper com els fills).

L'alternativa és precisament la humilitat i la fraternitat cristianes.

Tinc un cosí germà amb qui ens portem quatre mesos a qui valoro i estimo molt.

Moment de la presentació del llibre.

Allò que som, un cop desplegats als altres i a nosaltres mateixos, també és gràcies a allò que hem après amb els anys. Tu beus de moltes fonts: Aute, Lampedusa, Montaigne, Umbral i tants altres. Cavalques de manera elegant i calmada, que no sempre s'aconsegueix, entre els clàssics de sempre i els nous clàssics. Quins autors t'han esquinçat més el teu tapis de la felicitat?

Sé que la pròpia el·lipse personal té dos focus contradictoris: el volterià Francisco Umbral i el franciscà Mn. Ballarín. Els autors dels quals tinc més llibres llegits i rellegits.

Si em permetes fer un símil cinematogràfic, aprofitant que tu parles de cinema i d'actors en aquest llibre, posats a triar et veus més a la pell Clift, Dean o Brando?

Per la psicologia torturada: Monty Clift. Pel que a Marilyn he pogut dirigir dos TREC's de 2n de Batxillers com a deessa Venus Afrodita contemporània i com a "cas clínic" tal i com la va analitzar Miquel Porter arran de la seva mort a "Destino" – un article que vaig estudiar i que va ser vetat de publicar als "Estudis Altafullencs".

El cinema, si és bo, sempre ens retorna a la realitat més pausats i amb ganes de fer lectures de tot. Quina imatge creus que has construït -en tots els sentits- i quina creus que han rebut els altres? Has estat un bon actor en aquest sentit?

No passo el càsting. Ara, sort dels qui t'estimen i els ha qui has pogut demostrar amor o amistat incondicional.

Només m'agrada l'impertinent; mai acceptant tòpics.

Els personatges públics estem sotmesos a un escrutini constant i se'ns claven llufes contínuament.

626 863 848

info@altafulles.cat

Vine al nostre club!

Vols unir-te gratuïtament i gaudir de descomptes i premis?

[Som-hi](#)

Informa't abans que els altres

Si vols estar al dia de tot el que publiquem en aquesta web, apunta't aquí. No fem spam... ☐

Email

Subscriure'm

Resum Política de privacitat i protecció de dades

* **RESPONSABLE:** És el meu deure informar-lo que les dades de caràcter personal que em proporcionis omplint el present formulari seran tractades per Altafullenca de Comunicació Integral s.l. com a responsable d'aquesta web.

* **FINALITAT:** l'enviament de notícies i comunicacions

d'altafulles.cat.

* **LEGITIMACIÓ:** Consentiment de l'interessat.

* **DESTINATARIS:** Com a usuari i interessat li informo que les dades que em facilita estaran ubicats en els servidors d'Automatic (proveïdor del servei de subscripcions d'altafulles.cat). Veure [política de privacitat d'Automatic.](#)

* **DRETS:** Té dret, entre d'altres, a accedir, rectificar, limitar i suprimir les seves dades. Pots obtenir informació addicional i detallada sobre Protecció de Dades i consultar la nostra política de privacitat en la nostra pàgina d' [Avís legal](#).

Segueix-nos

No et perdis tota l'actualitat d'altafulles.cat a les xarxes socials

- [Follow](#)
- [Follow](#)
- [Follow](#)
- [Follow](#)

- [Qui som](#)
- [Contacta](#)
- [Publicitat](#)
- [Avís legal](#)
- [626 863 848 – WhatsApp](#)

© 2020 Altafulles ~ info@altafulles.cat | weBDesing:
efeonce.es

626 863 848

Envian's un WhatsApp amb el teu nom, cognom i correu electrònic i passaràs a formar part del club d'Altafulles.

És un Club gratuït i que comporta tenir accés a descomptes a certs productes, accés a algunes activitats culturals i amb la possibilitat de prendre part a sortejos per guanyar premis.

[Som-hi](#)